

JOAN-CARLES MARTÍ I CASANOVA

Tècnic municipal de Turisme
d'Elx. Membre de l'Associació
Alacantina d'Escriptors i
Perodistes de Turisme

Elx: un model turístic i un nou segle

EL sud del País Valencià, especialment les comarques situades al sud d'Alacant, van arribar tard i malament al desenvolupisme turístic. Cap a 1970 la major part de la zona que va d'Alacant al Pitar de la Foradada era encara, molt majoritàriament, un territori turístic sense explorar. Un espai que ens havia arribat, en la seua major part, tal com l'havien conegut els nostres pares i els pares dels nostres pares. Cap a 1980 la situació ja era radicalment diferent: la major part dels municipis van optar, amb desigual fortuna, per un producte immobiliari que atenguera la demanda de les classes mitges espanyoles i del nord d'Europa, atrets, no sempre però massa sovint, per la possibilitat de disposar, a baix preu, d'una segona residència a la vora de la Mediterrània. «A place under the sun». «Un lugar bajo el sol». Arribàrem a tenir massa a canvi de massa poc.

Es van obviar, però, la major part de les condicions que defineixen un client turístic el qual, sense tenir un impacte massa negatiu sobre el medi ambient i la idiosincràcia local, col·laborara en millorar la renda per capita dels autòctons. Això, i no cap altre, hauria de ser l'objectiu primordial de la indústria turística. La generació de riquesa i benestar generalitzat per als habitants d'un territori. Al sud d'Alacant, no es va apostar, o tan sol de forma molt marginal, per allotjaments hotelers, una altra circulació dels fluxos turístics, un ús diversificat i incentivat de l'oferta intra i extrahotelera, unes bones infraestructures unides a recursos mediambientals, culturals i d'oci. En definitiva, tot allò que desitja tot bon propietari: llogar la casa a bon preu però que el llogater et la torne en condicions òptimes. Tenint molt que oferir anàvem pel món amb complex de desertització. Anaves a una promoció i nosaltres teníem aigua salada, sol i platja, i amples territoris per colonitzar: o siga el «Far West».

De la resta d'actius tots en teníem més que nosaltres. Més verd, més i millors monuments, més cultura, llegües més gracioses, millor nivell gastronòmic, millors atencions i serveis. Allò més lamentable és que aquesta autodepreciació era i és falsa. Aquesta és una terra habitada i des d'antic.

VAN ser pocs els quilòmetres de costa i pre-itorals que es van lliurar d'aquesta voràgine especuladora; de beneficis a molt curt plaç i per uns quants privilegiats. Cap a finals del segle XX, a totes les conferències i jornades de turisme s'insisteix en regenerar, en la mesura d'allò possible, el producte turístic. En no matar la gallina dels ous d'or. Tot un programa en concordància amb una nova mentalitat emergent arreu d'Europa. Unes vacances hauran de ser, esperem que per sempre més, aquell racó de l'imaginari que tots desitgem. Un retorn a la natura sense perdre de vista, per això, la civilització.

El municipi d'Elx, amb 9 km de costa, no va haver de precipitar-se, en la seua quasi totalitat, en pujar-se al vaixell turístic que naixia a mitjans de segle. Una gran ciutat industrial, d'indústries amables, amb un passat històric impressionant. Situada a 12 km a l'interior de les seues platges, amb uns recursos naturals i territorials apreciables que ens han arribat al dia de hui, sense dubte el millor patrimoni que tenim et que vivim en aquest municipi. Ens hem de felicitar per la participació del municipi i de la societat il·licitana en la jornada del passat 23 d'octubre: «Elx: Segle XXI per una proposta del model turístic». Sembla que el consens per convertir Elx i la seua costa en un municipi turístic d'excel·lència turística, diferenciat i amb característiques pròpies, comença a quallar. Que així siga i que sapiguem llegar als il·licitans i il·licitanes del segle XXI la propietat i la clau de les seues vides.